

[Hanne Reintoff.]

mindre udbetalt, fordi erstatningerne beskattes betydelig hårdere. Det kan jo ikke være meningen med, at éns invaliditet stiger, at man får mindre i pension.

Jeg synes altså, der skal udtrykkes tilfredshed med hædersgavens forhøjelse, men det må understreges, at beskatningsproblemerne må løses på anden måde, og jeg vil foreslå, at man tager det problem op i forbindelse med den skattelettelse, som finansministeren har lovet der skal gennemføres for andre pensionister.

Jeg har med beklagelse set, at der ikke har været tale om at følge anmodningerne om at pristalsregulere begravelseshjælpen, og jeg må også beklage, at hædersgaven kun skal forhøjes for de enker, der selv er blevet invalide. Er det en hædersbevisning, som det var tænkt, så må den også kunne gives til de efterladte hustruer, der livet igennem på grund af den tyske besættelse har måttet leve sammen med en syg og nedbrudt mand.

Ved behandlingen i sidste samling blev det gennemført, at en række nye grupper kom ind under lov nr. 475 af 1. oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre, og det har været en lettelse for en del mennesker. Jeg skal dog påtale, at afgrænsningen af disse nye grupper, der nu falder ind under loven, er blevet alt for detaljeret. Det er ikke muligt i programpunkter eller detaljer at vedtage i en lov, hvordan modstandskampen har taget på et menneske fysisk eller psykisk. En grænse, som sætter en bestemt tid eller illegalt arbejde af en bestemt karakter som betingelse, kan kun medføre, at nogle falder igennem maskerne i nettet. Nogle mennesker kan holde til et halvt års hård belastning, andre kan holde længere, nogle kortere, det er ikke noget, vi kan lovfæste. Jeg havde håbet, man havde fået dette revideret også; årsdagen er der, anledningen var der, og jeg må beklage, at det ikke er sket.

Det har været henstillet utallige gange — og jeg kan ikke forstå, at hr. Adam Møller kan efterlyse en saglig begrundelse — fra de forskellige fangeforeninger og sammenslutninger, at man ændrede beregningsgrundlaget. Da det i sin tid blev fastsat, var man som nævnt ikke klar over, at erstatningsbeløbene for mange ville blive livsvarige. Man mente, man kunne fastsætte erstatningen

efter den pågældendes mulige indtægt og ved at tage hensyn til, hvad han kunne tjene som rask. Baggrunden for disse tanker var, som jeg har nævnt, at man regnede med, at folk kom i erhverv igen. Desværre har det vist sig, at det for alt for manges vedkommende ikke blev tilfældet. Ikke mindst mange, der var unge, da krigen fandt sted, er via dette lave beregningsgrundlag blevet ansat til en erstatning, der giver et alt for ringe beløb, fordi de, da de pådrog sig deres skade, endnu ikke havde begyndt en uddannelse eller enten på grund af besættelsestiden eller krisetiden forud for besættelsestiden havde tilfældig beskæftigelse. Det har virket socialt diskriminerende, og det er ganske tydeligt dokumenteret, hvis man har interesseret sig for de forskellige organisationers dokumentation.

Jeg kan også forstå, at man i udvalget har været positivt indstillet over for disse tanker, og når jeg ikke er kommet med mit ændringsforslag før, så behøver hr. Kurt Brauer ikke undre sig, så er det, fordi man i mange kredse har fået det indtryk, at udvalget faktisk ville gøre noget ved dette beregningsgrundlag, og jeg og mange andre blev meget forbløffet over, at det ikke var gjort. Man er nemlig meget tilbage for en effektiv indsats ved en virkelig tilbundsående forhøjelse af beregningsgrundlaget, men er standset ved nogle betragtninger om, at der skal tages mere hensyn til de indtægter, den pågældende ville have haft udsigt til at opnå. Hr. Adam Møller har altså i den betænkning, han selv har skrevet under på, den saglige begrundelse.

Men vi mener ikke, at det er tilfredsstillende. For det første kan jeg ikke forstå det, når man tager administrationsudgifterne i betragtning, og det må jeg næsten henvende mig til finansministeren om, for det er specielt finansministeren, der har talt og talt om, at vi skulle have de offentlige udgifter bragt ned, og at vi skulle have rationaliseret statsadministrationen. Med den betænkning, der foreligger her, skal hvert enkelt menneske, der modtager erstatning efter denne lov, til at søge om at få beregningsgrundlaget ændret. Hvis man fastsætter det, som jeg har foreslået, så sparer man hele den administration. Derfor ville det være naturligt og fornuftigt at tage skridtet fuldt ud og forhøje beregningsgrundlaget til 8.000 kr.